

- Lucie, představila se v telefonu téměř zastřeným hlasem a méně sebevědomě, než si původně představovala a dokonce si i předsevzala, aby ho hned po prvním slovu s rozpoznatelnou pokorou v hlase neodradila, jak ji znal ze školy a ze vzájemných vztahů určitě úplně jinak a jinou.

Když se ve sluchátku nikdo neozýval, ačkoli její hlas mu byl něčím povědomý, po pár vteřinách pokračovala: - Tys mě nepoznal, Davide? neodpustila si vyčítavý tón.

- Promiň..., Lucie! omluvil se, ale stále si nebyl jistý, jestli je to ona, nebude se před někým kdysi blízkým blamovat, jak se mu to u některých spolužaček a kamarádek, když se dlouho nejen neviděli, ale ani neslyšeli, už v telefonickém rozhovoru i několikrát stalo. - Je to strašně let, co jsme se všichni po rozdělení maturitního vysvědčení rozprchli, pátral v paměti, ve kterém roce spolu naposled mluvili, nejspíš ještě několikrát po skončení gymnázia, než kamsi nadobro zmizela. A zároveň si ji ve své fotografické paměti, kterou měl výrazně a možná i mnohonásobně lepší než akustickou, téměř detailně vybavil, jak tady v ateliéru dělal její snímky, kdy jim oběma bylo sedmnáct. - Vždyť od maturity je to pomalu jedenáct let..., mluvil teď jenom on, aby se tím nějak omluvil.

- Jsi, Davide, sám? přerušila ho Lucie, aby se asi zbytečně nerozpovídal. - Jistě, samozřejmě, jak jinak? zasmál se, vždycky přes den pracoval v ateliéru sám, v tu chvíli si neuvědomil, že tou otázkou se může ptát na něco úplně jiného a dokonce si tyhle vědomě obsahově rozostřené věty předem připravila. - Mohla bych u tebe na nějakou dobu zakotvit? opět se nevyjadřovala příliš přesně. - Jistě, proč ne..., už tak přesvědčivý nebyl. - Ale chci ti předem říct..., přece jenom ho nechtěla tak drasticky podvést. - Co bys mi, proboha, Lucie, říkala!

pokusil se teď svou vlastní nejistotu rázněji zakrýt. - A kdy se chceš u mě zastavit? myslel si, že si ho přeje jenom navštívit a nerad někoho přijímal dopoledne nebo krátce po poledni, kdy se mu pracovalo nejlíp. - Stojím před domem..., nemohla ho v tom okamžiku Lucie zaskočit víc. - Tak já ti otevřu, sahal po tlačítku automatického otevírání dveří. - Ne, počkej, je to složitější, mám sebou nějaké věci... - Tak já jdu dolů! rozhodl se víc intuitivně než racionálně. - Ale počkej, musím ti opravdu ještě před tím něco říct! mluvila teď naléhavě. - To mi přece můžeš říct až nahoře, položil sluchátko, aby neměla dojem, že se její návštěvy obává nebo si nepřeje, aby k němu šla.

Lucie měla úplně nové bleděmodré BMV, což ho hned na první pohled trochu překvapilo, netušil, proč si vybrala právě tuhle neženskou barvu a navíc metalízu. Auto bylo navíc až ke stropu narvané jejími věcmi, snad celou výbavou, nahoře s narovnanými šaty, které jako kdyby do tohoto typu vozu a zvláště té jeho barvy až nepatřičně nepatřily.

- Snad se nestěhuješ někam do Tramtárie, vzpomněl si na oblíbené slovo babičky, - a nepřišla ses se mnou symbolicky a už definitivně rozloučit? zeptal se dřív, než ji objal a políbil. - Vždyť jsem ti přece řekla, že u tebe potřebuju na nějakou dobu zakotvit, a proto jsem se tě i ptala, jestli jsi sám... - Aha! začalo mu docházet, že důvod jejího nenadálého objevení až zjevení je opravdu komplikovanější, jak sama hned na začátku dokonce přímo řekla, ale jako kdyby ten nebezpečný signál ani nevnímal.

- Dobře... Takže to začneme hned stěhovat? dodával si zvláště odvahy, pořád tomu ale nechtěl věřit, měl pocit, že jde o vtip, Lucie ho hned se smíchem v jeho pošetilém počínání zastaví, ale nevzpomínal si, že by během jejich společného studia měla nějak výraznější smysl pro kanadské žerty. - Mám začít věcmi z auta nebo ze zadního kufru? začal se dokonce chovat věcně. - Počkej! zastavila ho rukou. - Chtěla jsem ti, Davide, něco vážného říct! - Tady na

ulici, blázníš? - Byla bych nerada, abys ty bágle s mou výbavou tahal hned zase z nejvyššího patra dolů! předem ho chtěla šetřit. - Jsem těhotná...

- A proč tedy nejdeš k rodičům? napadlo Davida už sebezáchovně. – Ty jsi zapomněl, že můj tatínek kvůli matce spáchal sebevraždu? – Promiň, já jsem to ani nemohl zapomenout, protože jsem to opravdu ani nevěděl, slyším to teď od tebe poprvé...

David měl pocit, že už těch překvapení začíná být na něho trochu moc a že brzo nevystačí s nezažitou a navíc u něho určitě nepřesvědčivou pózou chlapa, který dokáže být za každé situace nad každou aktuální věcí a vůbec nad vším. Přesto se znovu ovládl: - Zatím ale na gravidní dívku nebo ženu nevypadáš! řekl záměrně, aby se dozvěděl něco bližšího, proč přijela zrovna za ním, a zároveň se na Lucii na pár vteřin podíval soustředěněji a pozorněji. - Ale o tom se přece nebudeme bavit na ulici! znovu si rozmyslel teď už své obezřetné vyzvídání, které by Lucie mohla vnímat jako dotěrnost, otevřel proto dveře automobilu, aby vytáhl první zavazadla. - Dozvěděla jsem se to definitivně teprve včera. - A hned druhý den hledáš tatínka? mohl si tu otázku dovolit jenom proto, že byli někdejší spolužáci a vzájemně se zas tak v podobných případech nikdy moc nešetřili. - Ale trochu jsi opravdu přibrála..., znovu si pečlivěji prohlédl její postavu, - ačkoli by to tedy bylo dost brzo... Nebo už jsi se stačila přeorientovat na ten nový profil moderní ženy? zasmál se. - Abys nedopadla jako ta naše dívka na Miss Universe, myslím Smejkalová nebo Šmejkalová, nebyl si tak úplně jistý jejím jménem. – Ta bohužel nepostřehla, že typ twiggy se už nenosí, a proto se jako vychrtllice nedostala ani mezi posledních dvanáct, jak si toho všimla manželka jednoho mého přítele..., vzal David první dvě velké tašky. - Neber nic! zakázal jí zvýšeným hlasem, když se snažila vytáhnout z auta další zavazadla. - Řekla jsem ti přece, že jsem teprve na začátku těhotenství... - To nevadí! trval na svém. - Máš snad už nějaké zkušenosti? podívala se mu do očí. - Trochu... - Tak počkej! chytila ho Lucie za rukáv. - Nerada bych tě přivedla do maléru! jako kdyby si teprve nyní uvědomila, že víc než deset let o sobě nic nevědí. - Přece vím,

Lucie, co si mohu a nemohu dovolit! - Jak myslíš..., pokrčila sice rameny, ale byla šťastná, že to tak dopadlo, vzala si jen kabelku a několik drobných věcí.

- Co sis, Lucie, vzpomněla jako na prvního zrovna na mě? zeptal se David trochu nepředloženě, jak se hned ukázalo, když si jakžtakž uložila své věci a sedli si ke kávě. - Já jsem si, Davide, na tebe nevzpomněla jako na prvního, ale jako na posledního!... Promiň! omluvila se, když se na její vysvětlení nezatvářil zrovna nejpříjemněji. - Chtěla jsem spíš zůstat u nějaké kamarádky, ale žádná to se mnou neriskla!... Promiň! opět se omluvila, ale teď bez jasnější příčiny. - Asi fakt měly strach, že bych jim sváděla partnery..., sebevědomí tedy ani za téhle určitě obtížné situace neztratila. - I když jsi jim řekla, že jsi těhotná? - To teprve nechtěly, abych u nich zůstala! Nikdy před tím jsem si neuvědomila, jak některé holky mohou mít strach z toho, že těhotenství je v očích chlapa zároveň svědectvím existence a přítomnosti sexu...

Davidovi se zdálo, že Lucie mluví ve srovnání s minulostí zvláštně. Nebo se na rozhovor s ním skutečně vážně připravovala, nechtěla nic podcenit. – Takhle přesně mi to jedna holka řekla, vytušila Lucie, že ho něco v jejím líčení svých trablů zarazilo - Proto se divím, Davide, že ty... - Moje manželka sem nechodí! ujistil ji. - Ty jsi ženatý? byla překvapená. - Vždyť ses přece už ptala, jestli mám zkušenosti s těhotenstvím, myslím s dětmi..., zrozpačitěl. - Máme tedy zatím jenom jedno... - Aha..., podívala se mu do očí zpytavěji než na ulici. - Tichá dohoda? - Já na její pracoviště taky nechodím! - Co dělá? – Ve finančnictví, odpověděl obecně.

Lucie se krátce usmála. - Proč se směješ? - Jenom tak... - Víš, kdo se směje jen tak? - Jistě, jak bych nevěděla... A co víš, jestli k tomu nemám blízko? nadechla se. - Nechtěl jsem se tě dotknout..., pochopil, že může mít se svým těhotenstvím problémy, jinak by nehledala u

někoho azyl, i když značka jejího automobilu a její na první pohled nákladná výbava nesvědčily o tom, že by se dosud měla špatně, spíš naopak.